

Ngày lễ Vu lan

Lời giảng của Hòa thượng Thích thanh Từ

Ngày lễ Vu lan thường gọi ngày Báo Hiếu , cũng gọi là ngày Phật Hoan Hỷ , cũng gọi là ngày Cứu độ vong nhân

Nay nói đến người bạc bẽo với cha mẹ thì có những hại gì ? trong kinh còn ghi chép những người con có hiếu và những người con bất hiếu. Giờ tôi nhắc lại một thiền sư mà tôi đã được nghe và đọc lại tiểu sử còn ghi trong chùa. Khi tôi ra Hà Nội , tôi đến chùa Quảng Phước còn gọi là chùa Nhai , để thăm Sư Cụ . Trước khi đến đó , tôi đã nghe chuyện , nhưng tôi chưa xác nhận đúng hay người ta bịa. Khi đến đó rồi , tôi mới thỉnh Sư Cụ kể lại những vị trụ trì trước đây ở chùa Quảng Phước , có sự tích nào lạ xin Cụ kể cho nghe. Sư Cụ có kể câu chuyện của một hòa thượng Cây theo tiếng Bắc , mà theo tiếng Nam gọi là Cua.

Ở một gia đình nọ cách chợ chừng 3 cây số , có hai vợ chồng sinh được đứa con trai , khi đứa con trai 7,8 tuổi thì cha mất. Bà mẹ gánh hàng ra chợ bán mỗi ngày. Con ở nhà lo cơm nước. Một hôm bà mẹ mua giỏ cua đem về lộng dưới hồ , dặn con ở nhà làm cua nấu canh , trưa về mẹ ăn

Sau khi mẹ đi chợ , người con ra hồ dỡ giỏ cua lên đem về nhà giã cua nấu canh , nhưng vừa dỡ ra thấy con cua nó sủi bọt từ con mắt ngài nghĩ nó khóc nên thấy thương quá không nỡ xé vỡ nó ra , nên ngài đem giỏ cua xuống hồ mở nắp ra thả cua hết ra hồ , rồi đi lên nấu cơm , mà không có canh cua ! Đến trưa mẹ đi chợ về vừa mệt , vừa khát nước mà ăn cơm không có canh cua , bà hỏi sao không nấu canh cua như bà dặn? Ngài thưa rằng : Thưa mẹ , khi sáng con đem cua ra định làm thịt nấu canh , nhưng con thấy nó khóc quá , tội nghiệp con thả hết rồi. Bà mẹ nổi nóng , vì đang mệt , mà ăn cơm không có canh làm sao nuốt được, tức quá mới cầm roi quát thì ngài hoảng chạy , vì ngài còn trẻ , khỏe , chạy nhanh. Bà thì mệt đuối không kịp nên chạy một hồi người con chạy đâu mất tiêu . Bà trở về vì mệt quá . Ngang đó thì người con mất tích

Một thời gian sau , có một vị hòa thượng trụ trì ở một ngôi chùa , ngài rất thông minh. Một hôm nọ , ngài mới nghĩ tới mẹ không biết nay còn sống hay không? Ngài nói với tăng chúng trong chùa , ngài về quê thăm mẹ để xem còn hay mất? Khi về đến chợ xưa nơi mẹ buôn bán , ngài đi tìm thì thấy một bà lão tóc bạc phơ ngồi bán nước chè có vẻ khổ sở lắm. Ngài lại hỏi bà cụ : Cụ lớn tuổi quá mà còn ngồi bán chi cho nhọc vậy , sao không ở nhà cho con cháu nuôi ? Bà cụ than : thưa thiệt với Thầy , tôi có một thằng con mà nó chạy trốn bỏ tôi luôn , không biết bây

giờ nó ở đâu ? Nghe thế , ngài biết rồi , nên mới nói bà cụ có muốn ở chùa không, chúng tôi sẽ mời cụ về ở chùa làm công quả , ở chùa nuôi. Bà cụ nói : Tôi già rồi không dám ở chùa vì không làm được việc gì cho chùa mà còn tốn hao của chùa. Ngài năn nỉ : Không sao , bà cụ yếu không làm được việc nặng thì làm việc nhẹ , rồi ở đó tập tu niệm Phật . Khi nào bệnh hoạn có tăng chúng ở chùa săn sóc dùm, chứ ở một mình không con cái như đêm hôm bệnh thì biết làm sao ? Nghe nói thế , bà cảm động nói nếu nhà chùa cho ở thì tôi chịu .Ngài nói : để tôi về nói lại với chùa nếu nhà chùa thuận , tôi sẽ đến mời bà cụ về.

Về ngài mới họp chúng tăng lại , ngài nói : có một bà lão ở dưới chợ không có con cháu đã ngoài 60tuổi mà còn ngồi bán ở chợ , tôi thấy thương có mời bà cụ về ở chùa bà bằng lòng , không biết tăng chúng trong chùa có hoan hỷ không? chúng tăng trong chùa rất hoan hỷ nói : bà cụ không có con cháu đem về đây tập tu thì chúng tôi rất vui. Ngài liền trở lại mời bà cụ về chùa , xách dùm bà cụ cái giỏ , gia tài của bà cụ.

Về chùa , bà cụ được ở một cái nhà nhỏ bên cạnh chùa , mỗi buổi sáng ngài ra đám cỏ đằng trước khoanh một vòng và nói: bữa nay bà cụ làm cỏ trong cái vòng này vừa làm vừa niệm Phật. Bà cụ lần tăng chúng cũng không biết bà có liên hệ gì với ngài. Rồi ít năm thấy bà cụ yếu dần, xưa ngài vẽ vòng lớn sau vẽ vòng nhỏ dần. Đến khi bà cụ đau , gặp dịp ngài có việc phải đi vắng , nên ngài dặn chúng tăng trong chùa , nếu bà cụ ở nhà có trăm tuổi thì quý vị nên chờ tôi về rồi hãy dậy nắm quan tài. Ngài đi mới được hai hôm thì bà cụ mất , chúng tăng cũng cho quan để đó chứ không dậy nắp quan tài lại. Hôm ngài về , chúng tăng nói lại với ngài bà cụ mất đang quan tại nhà sau , thì ngài xuống nhà đứng trước quan tài nói một câu : Nếu là lời Phật nói không sai , một đứa con tu hành đắc đạo thì cha mẹ được sanh thiên , nếu lời đó là đúng xin cho quan tài từ từ đưa lên không rồi lại hạ xuống, thì bỗng dưng quan tài từ từ đưa lên không rồi từ từ hạ xuống , ngài dậy nắp quan tài lại , ngài đánh lễ xong nói "Đây là mẹ của tôi " ; Ngài mới kể lại sự tích của ngài thả cua bị mẹ rượt đánh , ngài chạy vào chùa trốn và xin tu luôn . Vì thế người ta mới đặt tên ngài là Hòa Thượng Cua

Như vậy , quý vị mới thấy là tuy đi tu , đâu phải là quên hẳn người mẹ của mình? nhưng do hoàn cảnh chạy trốn vào chùa rồi đi tu , do lòng thành đó mà độ được mẹ. Bởi trong kinh thường nói con người tu hành đắc đạo thì cha mẹ được sanh lên cõi trời , vì vậy ngài mới nói trước quan tài và đã được chúng độ y như đúng lời ngài nói. Do đó , người ta mới tin rằng công đức tu của ngài đã đắc đạo

Ngày xưa Đức Phật đi tu rồi cũng không quên cha mẹ , kể đến Ngài Đức Mục Kiền Liên , sau này gần với chúng ta chỉ cách mấy trăm năm gần đây thôi cũng có một người tu hành đắc đạo cũng không quên ơn cha mẹ.

Vì vậy , ngày Vu Lan chúng tôi muốn nhắc nhở quý Phật tử nên nhớ lại công ơn cha mẹ , nhớ lại tình cảm cha mẹ đối với mình , để rồi chính mình làm cái trách nhiệm của người con cho nó tròn , cho xứng đáng , rồi cũng tạo dựng cho đám con

cái mình nó biết được cái điều quý , điều tốt để ăn ở sau này cho đầy đủ Phước Đức

Vậy thì trên , đối với người đã quá cố hoặc cha mẹ chúng ta , chúng ta cũng làm tròn , dưới đối với con cái chúng ta biết hướng dẫn chúng nó đi đúng với con đường Đạo Đức . Đó là bổn phận của người Phật tử , mong quý Phật tử cố gắng xứng đáng là người con hiếu theo gương của ngài Mục Kiền Liên .

Nam Mô
Đại Hiếu Mục Kiền Liên Bồ Tát